

ROČNÍK II.

ČÍSLO 2

ŘÍJEN 2012

Na úvod

Vážení občané,

dovolte nám, abychom Vás co nejsrdečněji pozdravili a popřáli pevného zdraví. Rádi bychom vás seznámili s úkoly, které se nám podařilo splnit a které průběžně zpracováváme.

Před nedávnem proběhla výstavba a oprava místních komunikací, konkrétně úsek silnice za Pomníkem padlých a na kopci „u Kalousků“. Stavbu provedla Správa a údržba silnic Pardubického kraje se sídlem v Doubravících. Stavba byla zahájena dne 10. 9. 2012 a dokončena 27. 9. 2012. Tato akce byla spolufinancována formou neinvestiční dotace z rozpočtových prostředků Pardubického kraje v rámci Programu obnovy venkova ve výši 100.000,-Kč. Jistě si vzpomínáte, že v loňském roce jsme tento dotační program využili na opravu střešní krytiny hasičské zbrojnice. Pro příští rok taktéž připravujeme výstavbu a opravy místních komunikací, konkrétně v úseku od Černochových do ulice nové výstavby za školou.

Dále byla v souladu s harmonogramem dokončena další etapa tvorby návrhu nového Územního plánu Semín. Také na tuto akci jsme

obdrželi dotaci z prostředků Pardubického kraje ve výši 100.000,- Kč.

Dovolujeme si Vás rovněž pozvat k volbám do Zastupitelstva Pardubického kraje, které se uskuteční dne 12. října od 14.00 hodin do 22.00 hodin a 13. října od 8.00 hodin do 14.00 hodin ve volební místnosti v budově obecního úřadu. Před hlasováním musíte prokázat svoji totožnost a státní občanství České republiky občanským průkazem nebo cestovním pasem České republiky. Volič s voličským průkazem pro volby do zastupitelstva kraje, může hlasovat v jakémkoliv okrsku na území kraje. Hlasovací lístky Vám budou dodány nejpozději tři dny před konáním voleb.

Jistě jste mnozí z vás slyšeli, že konečně prošel našim Parlamentem ČR zákon, který myslí na řadové občany a obce. Jedná se o novelu Zákona o rozpočtovém určení daní, jejíž přijetím by si i naše obec měla od příštího roku finančně polepšit. Tím budeme moci i více investovat do zvelebení a údržby obce, což je náš cíl.

Jaroslav Trubač - starosta obce
Josef Kratochvíl - místostarosta obce

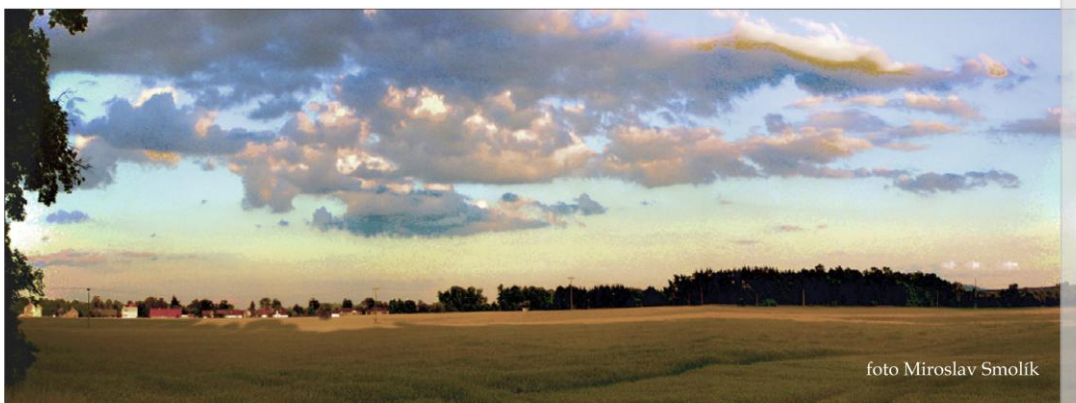

foto Miroslav Smolík

Předsedkyně kulturního výboru Libuše Stráníková

Byla jsem požádána o krátkou úvahu nad uplynulými dvěma roky působení staronového zastupitelstva. Nevím, proč zrovna já, apoliticky smýšlející osoba. A nebo možná právě proto.

Povolební euforie je dávno tatam – a pokud byly nějaké představy o vzájemné spolupráci – rozplynuly se jako pára. Je to škoda, ale lidské ego dělá své divy. A navíc, naši politikové – dá-li se jim ještě tak říkat – nám jasně ukazují, jak to dělat, aby to nešlo. Vinu tedy vidím v celém politickém systému. Kdybychom měli tam nahore – tedy nemyslím úplně nahore – morální vzory v politické sféře, jistě by i naše vystupování před občany vypadalo jinak. Ale politický boj nezná mezí.

Tak se zarputilí stávají ještě zarputilejšími, arogantnější arogantnějšími a neprůhlední ještě neprůhlednějšími. No...a ten zbytek jen nechápavě zírá. Ale dost planých slov, však jste si za ty dva roky mohli udělat o každém z nás úsudek sami. Abychom se hnuli z místa, musíme se toho ještě hodně naučit.

Musíme se naučit věřit, že vše bude dobré, pokud si budeme pomáhat. Musíme se naučit chápat vývoj a tím i mladou generaci.

Naučit se omluvit, odpustit – neb chybovat je lidské. Přijímat jeden druhého takového, jaký je. Nehodnotit předběžně a se změnou začít sami u sebe. Umět vyslechnout a spíše povzbudit, než kritizovat.

Umět se vcítit jeden do druhého. Jít životem klidně a radovat se z maličkostí.

Myslíte, že je to tak těžké? Já si myslím, že ne. A navíc – ani studovat se to nemusí. Co je ale pravda, takovéto chování se v této době opravdu nenosí. Nám to ale vadit nemusí. Tak tedy nebudeme „v kurzu“. Důležitější přeci je, abychom měli čisté svědomí.

Svatý Václav a jeho legenda

Svátek patrona české země knížete Václava byl v moderní historii našeho státu ustanoven poměrně nedávno a někdy se zdá, že jsme ho ještě nestačili plně vzít na vědomí. Určitě není na škodu, zvláště pro mladší generaci, si jeho legendární životní příběh připomenout a třeba i s určitými souvislostmi, které se běžně ve škole nevyučují.

Svátku svatého Václava předchází ještě svátek svaté Ludmily. Z historie víme, že se jedná o blízký příbuzenský vztah babičky a vnuka. Jejich vzájemné pouto bylo opravdu velice silné. Přestože svatá Ludmila vychovávala oba Vratislavovy syny – Václava i Boleslava, ve Václavovi brzy odhalila zděděnou citlivost a vnímavost k jiným dimenzím světa, schopnost komunikovat s anděly, léčitelské a psychotronické schopnosti.

Její vliv na Václava byl tak silný, že mu nezabránilo ani nařízené internování na hradě Budči. Bylo nutné proto provést radikální zásah. A zde bych se ráda zmínila o věci, která zákonitě neprošla učebnicemi dějepisu, ale měla veliký duchovní význam pro další vývoj člověka.

Jedná se o slavnostní obřad „postržin“ čili první ostříhání vlasů. Cítuji: „I pozval kníže Vratislav jednoho biskupa (Notara) se vším duchovenstvem a když vykonali bohoslužbu v kostele svaté Marie, vzal chlapce, postavil ho na stupeň před oltář a požehnal mu těmito slovy: „Pane Ježíši Kriste, požehnej toto dítě požehnáním, jimiž jsi požehnal všechny své spravedlivé“. Potom nastalo první stříhání vlasů, kterého se zúčastnili i ostatní velmožové. Od tohoto okamžiku začal Václav růst pod ochranou Boží.

Obřad postržin, čili ostříhání vlasů je pro řadu historiků opravdovým oříškem. Postržiny svatého Václava je jediný obřad, který je v Čechách písemně doložen. Ví se jen, že se jedná o symbolický předkřesťanský obřad, který se konával o letnicích v době před slunovratem. Byl součástí iniciačních obřadů, při nichž se chlapi podřizovali autoritě obce.

Je tedy zřejmé, že ten kdo vlastnil Václavovy vlasy, mohl je magicky ovládat. Zůstává otázka, co se s těmi vlasy vlastně stalo. Možná, že skončily v nějakém relikviáři, dobře strážném nevědoucími a poslušnými mnichy. A kdyby snad Václav „zlobil“, zasvěcená osoba jistě dobře věděla, co s těmi vlasy udělat. Věřilo se, že ten, kdo vlastní pramének vlasů, může na jejich původního vlastníka seslat prokletí, chorobu, ale i smrt. A zde se ukrádá tušení, zda se pod slupkou oficiální historie neodehrává poměrně krutý magický konflikt, který kulminuje samotnou vraždou knížete Václava.

Je historicky doloženo, že jak svatá Ludmila, tak i její vnuk, svatý Václav, byli ve veliké neoblíbě u příznivců Říma, tedy hlavně Václavovy matky Drahomíry a bratra Boleslava. A tak se rozhodli nejprve odstranit Ludmilu pod přisným rozka-

zem, že při její smrti nesmí být prolita jediná kapka krve. (Svatořečen je totiž ten, kdo pro Krista prolil krev.) Její tělo bylo pohřbeno rychlým obrádem pod západní hraděbní zdí hradu Tetína, které bylo prastarým obřadním místem.

Brzy se začaly šířit podivné zvěsti, jak dosvědčuje i legendista Kristián: „Z jejího hrobu se šířila taková vůně, že převyšovala vůni všech vonných látek a květů“. Když se mladý kníže Václav rozhodl převést ostatky své babičky z Tetína do Prahy, nachází pod zetlelou náhrobní deskou Ludmilo tělo úplně netknuté. A právě tento úkaz byl považován za důkaz její svatosti.

Podobné to bylo i se smrtí svatého Václava. Byl brutálně zavražděn rukou vlastního bratra Boleslava ve Staré Boleslavi. Země též podle legendy odmítla jeho tělo přijmout a Václavova krev se celé tři dny nevsákla. Zem odmítla přijmout tělo světce.

To byla dávná historie, kterou bychom se v učebnicích dějepisu asi těžko dočetli. Až budete v Praze na Václavském náměstí pod sochou svatého Václava, nezapomeňte si připomenout i další čtyři svaté patrony české země – svatou Ludmilu, svatou Anežku, svatého Vojtěcha a svatého Prokopa a přečtete si slova po obvodu podstavce: „Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, nedej zahynouti nám ni budoucím. Pokud v sobě nosíme Lásku, a s Vírou a Nadějí hledíme do budoucnosti – není se čeho bát.“

Podle knihy Aleše Česala, Otomara Dvořáka a Vladimíra Mátlá „Utajené dějiny Čech“ zpracovala Libuše Stráníková

Aktuality ze ZŠ Semín

Prázdniny jsou už za námi a do lavic v první třídě zasedlo jedenáct prvňáčků. Jsme za to samozřejmě rádi.

V letošním školním roce v projektu „Lidové zvyky“ budeme dětem připomínat, co které svátky znamenají a jaké se k nim váží lidové tradice. Myslím si, že v dnešní uspěchané době je třeba dětem připomínat, jak se lidé dříve dokázali pobavit i bez televize a počítačů, naučit je naslouchat sobě navzájem, umět vyprávět o svých pocitech a zážitcích, a třeba i pobavit svým vyprávěním ostatní. A zároveň – což je neméně důležité – naučit děti naslouchat, co jejich kamarádi říkají a na řečené slušně a kultivovaně reagovat.

Čekají nás také různé sportovní akce a zrovna ta první, která proběhne v říjnu, bude přivítání účastníků putování handicapovaných sportovců krajinou podél řeky Labe, nazvaném „Labská cesta“. Děti přivítají tyto sportovce při průjezdu naší obcí již potřeť.

Zúčastníme se kurzu plavání v plaveckém stadionu v Kutné Hoře, pojedeme soutěžit do Chvaletic na turnaj ve vybíjené, uspořádáme školní „Olympijské hry“ a závěr roku – tak jako tradičně – strávíme na škole v přírodě v Krkonoších.

Z kulturních akcí zajistí naše škola pro děti návštěvu Východočeského divadla v Pardubicích, plánujeme návštěvu nově rekonstruovaného „Muzea

Emila Holuba“ v Holicích, navštívíme skanzen, ve škole uspořádáme besedu s cestovateli a v přeloučské knihovně budeme besedovat nad dětskými knihami.

Závěrem bychom rádi poděkovali Mysliveckému sdružení v Semíně za finanční dar a firmě Beco Link, s.r.o. z Přelouče za úhradu dopravy dětí autobusem na školu v přírodě.

Mgr. Blanka Smolíková - učitelka

**předseda TJ Sokol Semín
kandidát pro krajské volby 2012
za Koalici pro Pardubický kraj**

René Živný

René Živný je předsedou Tělovýchovné jednoty Sokol Semín, která je velice aktivní v naší obci a jejíž základna čítá téměř sto členů. Naše otázky tak směřují především k činnosti této sportovní organizace.

Dobrou zprávou pro příznivce kopané, byla červnová záchrana semínského „áčka“ v soutěži třetí třídy Přeloučsko, a tím pádem možnost přihlásit do nového ročníku fotbalové soutěže opět dvě družstva. Jak se jim v současné době daří po sportovní stránce?

Záchrana v soutěži byla opravdu klíčová, protože v případě sestupu bychom museli zrušit B družstvo a spousta, ať již mladých, či naopak starších hráčů, by si vůbec nezahrála. Celkově máme hráčů dostatek na dva družstva, ale bohužel se vždycky v tu nejnehodnější chvíli zkloubí zranění hráčů, karty či dovolená, a potom máme honičku vše poskládat dohromady. Výsledky A mužstva jsou v podzimní části sezóny zatím pozitivnější než v minulých ročnících. Po sedmi kolech máme vyrovnanou bilanci dvou výher, třech remíz a dvou proher. Družstvo posílil především Tomáš Smolík z Přelouče, a já pevně věřím, že letos by mělo áčko uhrát klidný střed tabulky.

Disponujete také poměrně velkým sportovním areálem. Jak náročné je zajištění jeho chodu?

Samozřejmě, že je nutno se starat o areál, který nám byl svěřený do opatrování. Jed-

na věc jsou provozní náklady, s těmi se každoročně počítá. Máme vyčleněnou částku na energie atd., která se pohybuje v řádech desetitisíců. Tato částka se každý rok mnoho neliší a rozjitří ji pouze mimořádné výdaje. Ty nastaly letos s doplatkem za stočné, což bylo nepříjemné, ale nějak jsme si s tím poradit museli.

Každopádně bez podpory obce Semín a našich věrných příznivců bychom to nezvládli. Tímto bych velice poděkoval našemu hlavnímu sponzorovi, panu Janu Vítkovi, a samozřejmě všem zastupitelům obce Semín, kteří hlasovali pro naši finanční podporu.

Druhou stranou mince jsou potom investice v areálu. Každý rok se snažíme na naší staré budově něco zrekonstruovat. Po zasedací místnosti a šatnách domácích se nám letos podařilo díky dotaci z Krajského úřadu – a především díky mnoha brigádnickým hodinám některých členů – provést rekonstrukci kabiny rozhodčích a kabiny hostů. Právě na to jsem velice pyšný, že se nám daří areál i v této finančně tíživé době postupně zvelebovat. Pevně doufám, že se nám v průběhu nejbližších let, podaří probojovat také k rekonstrukci travnaté plochy hřiště.

Jako jeden z mála patriotů Semína jste se probjoval na čelní místo kandidátky pro nastávající krajské volby?

Krajské volby proběhnou 12.-13. října a mně se podařilo prosadit na čtvrté místo silné kandidátky Koalice pro Pardubický kraj s lídrem Romanem Línkem. Při sestavování našeho programu jsem se zaměřoval především na sport, školství, kulturu, ale i cestovní ruch a venkov. Věřím, že se mi podaří do krajského zastupitelstva probojovat, a svou práci budu potom k užítku nejen občanům Semína, ale i ostatních malých vsí našeho kraje, na které se často zapomíná. Tímto prosím všechny občany Semína, aby šli ke krajským volbám, a pokud budou cítit, že jim jako semínský patriot mohu pomoci, aby dali svůj hlas Koalici pro Pardubický kraj.

Krajské volby 2012

proběhnou ve dnech

12.10. 2012 14.00 - 22.00 hodin

13. 10. 2012 08.00 - 14.00 hodin

volební místnost OÚ Semín

1. poschodí

Občanský průkaz sebou!!!

Cesta na sever

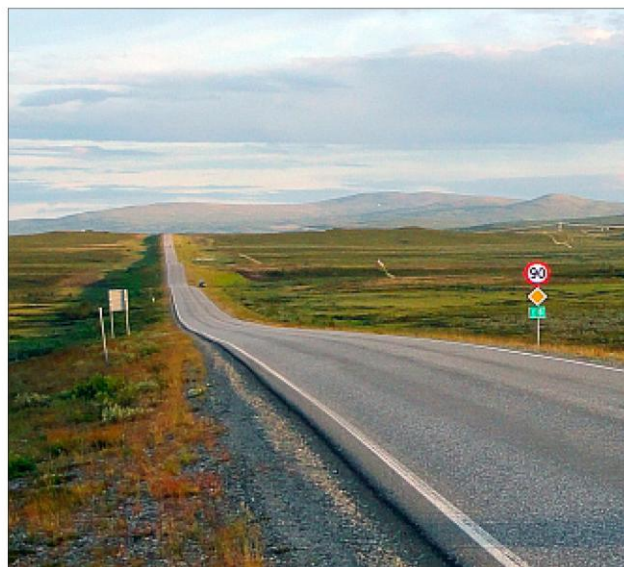
exkluzivní zpráva od Michala Kalouska

„Nevím, letos asi nikam nepojedu, chtěl bych strávit podzim studiem ve finském Oulu a přes léto si na živobytí tam vydělat nějaké peníze“, odpovídal jsem na časté dotazy svých kamarádů ohledně námětu pro moji další výpravu a zdálo se, že tomu i sám věřím. Ale pak se během března ve mně náhle ozval ten dotěrný a neodbytný hlas žadonící po neopakovatelných dobrodružstvích a trumfoval argumentem, že mě patrně čekají poslední velké prázdniny a že bych mohl jednou litovat, že jsem takové možnosti nevyužil, dokud jsem ji měl.

V tu chvíli se to ve mně zlomilo a já místo hledání výmluv, proč to nejde, najednou začal hledat způsoby, aby to šlo. Studium v Oulu začíná 1. září, je to tam od nás nějakých 3 000 km, tak to abych vyrazil měsíc dopředu. Jenže na skoro půlroční pobyt na úrovni polárního kruhu budu potřebovat spoustu věcí. Avšak kam s nimi? Nechat si je poslat? To ne, tím bych šel proti smyslu se tam dopravit vlastním úsilím. Tak si pořídím přívěsný vozík, vždyť se tam toho vejde stejně jako kufru, který bych si mohl vzít do letadla. A je to.

Po dvou hodinách jsem měl všechny technické otázky zodpovězené. Moji mysl to však neuspokojilo a dráždila mě dál. „Tři sta km severně od Oulu prochází polární kruh, nebyla by škoda si ho nepokořit? A vůbec, budeš 1 000 km od Nordkappu, nejsevernějšího mysu Evropy a svého dávného cyklistického snu, nebylo by ti líto, že sis tam nezajel, když už bys byl tak blízko? A teď si představ, že zpátky by si to mohl vzít při norském pobřeží a projet si desítky fjordů až k Lofotám, no nezní to skvěle?“ Přiznávám, že to skvěle znělo a že jsem nedokázal těm rozvíjejícím se úvahám nijak vzdorovat. Délku trasy jsem odhadl na 6 000 km,

tedy časově na dva měsíce, a odjezd tak stanovil na 24. června.

První dny pod prosluněnou oblohou v rovinatém Polsku rychle ubíhaly a tělem mi rezonovala lehká nervozita z veškerého očekávání a z vtíravých pochyb nad tím, jestli mě během tak dlouhé cesty nezradí technika a zda to všechno dokáží dovést do zdárného cíle podle původních představ. Když jsem během asi třetího dne od výjezdu začal pociťovat nepříjemnou bolest na vnější straně levého kolene, tak jsem tomu nejdřív nevěnoval žádnou pozornost. Prasklý rám by byl problém, tohle přeci přejde. Omyl, na konci dalšího dne byla už bolest nesnesitelná. Bylo to jasné, ozvaly se úpony zkrácených šlach, mám v tom nejspíš zánět, protože to na dotek páli jako čert. Následující den před okrajem Varšavy jsem nejezdit nemohl šlapat, ale už jsem nedokázal ani chodit.

Seděl jsem tak na okraji silnice, neměl daleko k slzám a přemýšlel o tom, jak bych se mohl nechat dopravit do hlavního města na nádraží a vlakem se vrátit zpět domů. Nic jiného mi totiž nezbyvalo, neboť jsem byl zcela imobilní a jen na odeznění zánětu z nejhůřšího bych potřeboval minimálně týden naprostého klidu. Možná bylo štěstím, že kolem neprojelo ani auto a já se musel zvednout a znovu to zkusit, i když jsem na kole nevydržel „jet“ víc jak 100 metrů, než jsem musel opět slézt. Nakonec to takhle šlo celých 700 km až do půlky Litvy, kdy jsem ráno musel šlachy přes hodinu protahovat, než jsem je vůbec mohl usednout na kolo, a i tak jsem musel dělat protahovací přestávky co pár set metrů.

Byl to bez nadsázky očištěc, ale pomohl mi uvědomit si hned na začátku cesty jednu důležitou věc, a to, že „závada“ na zdraví je tím jediným, co by mě mohlo zcela vyřadit. Když jsem zvládl tohle, tak co je proti tomu prasklá součástka na kole, déšť, hlad, zima, samota? To jsou všechno nicotně malé a snadno řešitelné věci, hlavně když můžu bezbolestně šlapat za svým cílem. Celá tato peripetie byla prvním větším příkladem toho, co se mi pak během celé cesty mnohokrát potvrdilo, tedy že i ta sebehorší nepříjemnost

má svém výsledku veskrze příznivý dopad, a tak za ni mám být rád už v okamžiku, kdy tak ještě zdaleka nepůsobí.

Pobaltské republiky jsou v zásadě stejné, a přesto se vzájemně liší natolik, že si z každé z nich odnesete jiný dojem. Společný mají především charakter krajiny, čímž mám na mysli rozsáhlé planiny, hluboké a podmáčené lesy, mnohdy nedotknutou přírodu a pás mokřadních luk při pobřeží hojně obydlený vodním ptactvem. Co je však odlišuje, je vše, co je spojené s lidskou činností. V Litvě se žije buď ve velkých městech nerozeznatelných od těch našich, kde mají tak propracovaný systém třídění odpadu, že by jim v Norsku mohli závidět, nebo naopak v dědinkách zapadlých v neprostupných lesích, kde si přijdete jak uvržení o několik století nazpět a kde si vodu ze studně naberete rumpálem.

Lotyšsko je ze všech třech zemí nejméně vyspělé a také nejvíce opuštěné. Zřejmě je to dáno i tím, že neprostupnost a podmáčenost lesů je tu taková, že neskýtá moc příležitostí k životu ani obživě, a tak se podstatná část osídlení soustřeďuje do pobřežního pásma. Naproti tomu v Estonsku je znát, že je na tom ekonomicky nejlépe a díky tomu, nebo možná právě pro to, jsou tu vesnice, lidská obydlí a jejich zahrady nejlépe upravené.

Pokud jste si mysleli, že je Finsko jedna velká placka plná jezer, tak jste stejně jako já šeredně spleteři. Tedy ne že by tu jezera nebyla, jsou tu, ale jiná, než jsem je očekával. Představoval jsem si rovinu s borovicovými lesy a více méně kruhovitá jezera. To je však příliš zidealizované, ve skutečnosti je totiž jižní třetina Finska pořádně zvrásněná, a i když tu kopce nejsou nijak závratně vysoké, tak jsou pořádně strmé a volně přecházejí jeden v druhý. Z toho pak vyplývá, že jezera nepřipomínají velké rybníky, ale jsou to mnohem spíše vodou zalitá údolí sevřená mezi kopci a pospojovaná mnoha průplavy, ať již přírodními nebo uměle vytesanými do skály. (pokračování na str. 6)

Ve středním Finsku už kopce nejsou tak strmé,

jen jsou více protažené. Když se pak po překročení polárního prokousávám více do hloubi Laponska, tak si stále více připadám jako jeden z pětkle kluků z klasického českého filmu Cesta do pravěku, který jsem v dětství rád sledoval. Ta podobnost tu je víc než náhodná. Kluci se na pramici plavili po řece proti proudu času a z rozmanité fauny i flory čtvrtého doputovali až do jednoduchých prvohor. Stejně tak to mám i já. Jedu po Arctic road, jediné silnici spojující centrální Finsko s úplným severem. Krajina se stále zjednodušuje, narovnává, lesy řídnu, až úplně mizí, za to však přibývá množství vody a tím i bažin. Když pak na obzoru na konci planiny spatřuji skalnaté hory pokryté plotnami sněhu, tak nemám pochyby. Jsem v prvohorách.

Projíždím napříč tím těmi horami hlubokým údolím podél starobylé řeky Tany a dostávám se do Norska a k prvním fjordům. Krajina se mění, ale není divu, jsem v arktickém pásmu, a tak mě nemůžou udivovat holé skalnaté kopce, vsudypřítomná suť a sněhová pole v závětrných pasážích. Slunce už ani nezapadá za obzor a jen se nad ním zhoupne, ale to mi nevadí, protože na „bílé noci“ si zvykám už skoro 14 dní. S usnutím jsem problém nikdy neměl, ještě aby ano. Počasí se taky zhoršuje a dává mi pořádně zabrat, často prší, fouká silný vítr a teplota nemá problém klesnout k 4 stupňům.

Když pak 37. den cesty po 4200 km dosahuji Nordkappu, tak si ani nesthám pořádně uvědomit, že se nacházím mnohem severněji, než je třeba Island nebo Aljaška, a raději směřuji za teplem zpět k jihu. To je však mylná představa, protože celých příštích 20 dní mě bude čekat teplota mezi 10-15 °C přes den a 0-10 °C v noci, do toho navíc často s deštěm. Spíš než užívání si krajiny tak bojuji s nastolenými podmínkami.

Je to tvrdé, ale musím to zvládnout, nařikání by mi nepomohlo a jen ubíralo energii, kterou potřebuji k tomu, abych se s tím popral. Navíc ani nemám vnitřní potřebu si na nic stěžovat, protože jsem už dávno přišel na to, že s čím náročnějšími úkoly se střetávám, tím bohatší a plnější jsou pocity, které se dostávají s drobnými radostmi, jež mi osud za odměnu poskytuje. Těžko se mi pak vysvětluje, jak mi voněla siláž, když jsem po dvou týdnech nehostinné a skalnaté krajiny přijel do oblasti, kde se vyskytly první louky a zemědělská stavení, nebo jak jsem byl unesený z krásy jeřabin spatřených ve Švédsku, jejichž tmavě červená barva plodů pro mě byla po mnoha týdnech v obklopení zelené a šedé skoro zjevením.

A takovými zdánlivými drobnostmi bych mohl ještě dlouho pokračovat. To, co jsem prožíval a pociťoval, nakonec daleko přesáhlo význam toho, co jsem viděl. A i když mi všichni blahopřejí k množství spatřené krásy a k ušlapání více jak 7000 km, tak pro mě tyto veličiny zcela zanikly ve světle poznání přirozeného štěstí pocházejícího z prostého bytí, jež jsem do té doby neznal a které jsem po celou dobu zažíval.

Pokud by vás zajímalo kompletní vyprávění s doprovodnými fotkami, tak je k nalezení na adrese kalm.rajce.idnes.cz

Michal Kalousek
univerzita v Oulu
Finsko

Z historie Semína 4

Ke kostelu patřilo sedm hektarů polí a mívával dvacet dvě tzv. „železné krávy“. Instituce „železných krav“ byla jistým způsobem dědičného, dnešním slovníkem řečeno, „sponzorování“ místní duchovní správy.

Vznikala tak, že se některý z farníků rozhodl věnovat či odkázat kostelu skutečnou, živou krávu. O tuto krávu se ale nestaral farář nebo kostelník, ale byla některému zájemci pronajata a on za tento pronájem platil kostelu sjednanou částku. Skutečně „železnou“ se potom kráva stala v okamžiku svého odchodu z tohoto světa, kterým placení pronájmu nekončilo, nýbrž se dědilo dále z pokolení na pokolení.

Takzvané „podací právo“, to znamená právo ustanovovat faráře, bylo od nejstarších dob při semínské tvrzi. Teprve v roce 1491, s nástupem nového vlastníka Viléma z Pernštejna, přešlo toto právo na zámek do Pardubic. Pravděpodobně v této době také již přestal působit farář přímo v Semíně a zdejší farnost byla podřízena farnosti přeloučské.

V průběhu první poloviny 19. století přešla povinnost spravovat semínský kostel na faru v Kladrubech. Kladrubský farář sloužil čtyřikrát až šestkrát do roka v Semíně mši a docházel kvůli pohřbům. Svatby a křtiny se odbyvaly v kostele v Kladrubech.

Okolo hřbitova stával dřevěný tesaný plot, krytý doškovou stříškou. V roce 1858 byl hřbitov rozšiřován a stavěna nová, kamenná zeď. Při této stavbě byly západně od zvonice nalezeny tělesné pozůstatky pruských a rakouských vojáků, padlých v bitvě u Kolína 18. června 1757. Dále byly nalezeny součásti výstroje, řemení, knoflíky a pruský pamětní peníz z roku 1745. Kde byli padlí vojíní posléze znovupohřbeni se již ve zprávě neuvádí.

Starobylou dřevěnou zvonici není možné přehlédnout. Pochází z poloviny 16. století, z doby, kdy byl pořízen ten starší z našich dvou zvonů. Zděná podezdívka je pozdějšího data. Na konci 19. století byly vytvořeny dva dřevěné modely zvonice. Jeden je uložen v Národopisném muzeu v Praze a druhý v Městském muzeu v Přelouči. Kdo by si však prohlížel modely, může-li se dotknout skutečnosti?

Ve zdejší zvonici jsou díky Bohu a dobrým lidem stále ještě zavěšeny oba semínské zvonky. Starší z roku 1542, zvaný „Poledňák“ nebo také „Marie“, a zvon „Jan“, obecně jmenovaný „Hranáč“ z roku 1606.

Třetím zvonem ve zvonici byl ještě malý zvon, zvaný „umíráček“. Ten měl rozměry 50 x 40 centimetrů a pocházel z roku 1542. Byl puklý a proto byl v roce 1883 přelit.

K tomu zvonu se vyprávěl příběh o jistém semínském hrubiánu, Františku S., který jednoho dne, rozčilen k nepřítelství, za velkého mrazu uhodil kamenem do zvonu a ten pukl. Tento „umíráček“ se, jako jediný ze semínských zvonů, nevrátil z výhně první světové války.

Ale o tom zase příště.

ms

O činnosti Motoklubu Semín

V posledních třech letech opět oživil svou činnost semínský Motoklub. Ten původní byl založen již v roce 1998 a od té doby prošlo klubem přes tři desítky příznivců rychlých kol. V současné době eviduje klub dvanáct stálých členů.

Hlavní činností klubu je pořádání Motosrazů. Za tímto účelem si klub pronajímá vždy jednou ročně na konci července místní sportovní areál. Po dohodě s TJ Sokol Semín, byla ve spodní části areálu „Na Dolíku“, v tzv. „Tunelu“ zrekonstruována klubová místnost, kterou využíváme nejen k zasedáním našeho výboru.

Práce na letním Motosrazu začínají vždy již dluho dopředu a již nyní běží naplno práce spojené s přípravou ročníku 2013. Semínský Motosraz navštěvují příznivci nejen z celé republiky, ale například i ze Slovenska, či Polska.

Po zkušenostech z letošního roku musíme posílit pořadatelskou službu, jelikož se vždy najde několik hlučných lidí nerespektujících pravidla, kteří pak kazí zábavu ostatním.

Vedení Motoklubu Semín

Myslivecké sdružení Semín

Vážení spoluobčané, přátelé přírody, využívám této příležitosti a rád vás budu informovat o bohaté činnosti našeho mysliveckého sdružení.

Od mého posledního příspěvku se naše organizace rozrostla o pana Josefa Samka, jehož zájem o přírodu a myslivost může být příkladem pro nás ostatní. Tak jako všude, i u nás myslivců je stále co zlepšovat a budování nových mysliveckých zařízení je přímo povinností.

Během našich brigád budujeme posedy, záspy a jiná zařízení, kterými nahrazujeme ta již dosloužilá, která budovali naši předchůdci.

Mysliveckou chatu jsme vyzdobili trofejemi, které jsme dostali od našich přátel. Škoda však, že tyto úlovky nejsou z naší honitby, ale svoji krásou vše nahrazují. Naše společnost nezůstává pozadu ani v kulturním vyžití. Myslivecký ples je již tradicí a nedávno jsme zorganizovali posvícenskou taneční zábavu pro veřejnost v areálu „Na dolíku“. Vynikající hudba a bohatá tombola přímo vybízely k všeobecnému veselí. Vstupné minimální, občerstvení maximální, co více spoluobčanům nabídnout. A přesto mnoho návštěvníků nepřišlo.

Naše lovecká sezona je před svým začátkem a tak se o ni příliš nezmiňuji. Nadá-

le se věnujeme odchovu bažanta 100ks, kachny 200ks a stále celoročně probíhá odchov králíka divokého. V tomto roce, kdy začínáme s odchovem, jsme do přírody vypustili asi 40 „chlupáčů“. Bohužel jejich další přežití v přírodě je složité a někdy až kruté, neboť mnozí predátoři jejich stavy decimují.

V dalším období našeho sdružení nás čeká valná hromada, na které se bude projednávat nová nájemní smlouva. Mnoho občanů jsme již oslovili a všichni majitelé pozemků v katastru obce Semín budou pozváni na tuto akci. Jsem přesvědčen, že občané, kteří mají rádi přírodu nás podpoří a myslivecké sdružení Semín zůstane v rukou lidových myslivců. Věřte, že uděláme vše, co je v našich silách a možnostech, aby příroda a zvěř v ní žijící zůstali i pro další generace.

Jménem celé společnosti Vám všem přeji mnoho úspěchů v osobním i pracovním životě.

Jiří Vencel - předseda MS Semín

Fotoreportáž ze stavby silnice

Semínský zpravodaj - čtvrtletník číslo 2 ročník II.
náklad 130 ks - vyšlo dne 5.10.2012 v Semíně
vydavatel Obecní úřad Semín - Semín 138, 535 01 Přelouč

IČ 00274224

Odpovědný redaktor Miroslav Smolík
Evidováno MK ČR dne 17.2.2011 evidenční číslo MK ČR E20024
Vytiskla Tiskárna Lukáš Sobotka Budovatelů 361, Rečany nad Labem

Neprodejné

První semínské jablíčkové hody

Na svátek svatého Václava, 28. 9. 2012 v 13.30 hodin se v semínském hostinci "Na Haldě" zrodila nová tradice. Semínské ženy společně s místní organizací zahrádkářů uspořádaly 1. semínské jablíčkové hody, výstavu plodů z místních zahrad spojenou s prodejní výstavou jablečných buchet, zákusků a cukrovinek vyrobených semínskými ženami.

Tato v okolí neobvyklá akce navázala na tradici ze šedesátých let minulého století, kdy se naši zahrádkáři mohli pochlubit svými pěstitelskými úspěchy během pravidelně pořádaných výstav ovoce.

Jablečnou slavnost zahájili za pořadatele paní Libuše Stráníková a pan Josef Kratochvíl. Každý účastník měl možnost ocenit to podle jeho názoru nejkrásnější jablko vhozením hlasovacího lístku do misky svého favorita. Odborná porota ve složení paní Rejlová, pan Josef Kratochvíl a ing. Lavický hlasy sečetla a vyhlásila vítěze.

Těmi se stali:

- 1/ jablko odrůda "Spart'an" , pěstitelka Alena Václavková
- 2/ neznámá odrůda, pěstitel Bohuslav Devera
- 3/ jablko odrůda "Malináč z obecního sadu", pěstitelé Semínští zahrádkáři

Poté následoval prodej jablečných sladkostí vyrobených semínskými ženami, které byly, stejně tak jako minulý rok o "Řepánkiádě", chuťově i vzhledově na velmi vysoké úrovni.

Následovala odborná přednáška paní Ivy Rejlové věnovaná péči o jabloně, spojená s ukázkou a ochutnávkou těch nejchutnějších druhů jablek.

Během celého vydařeného odpoledne všem návštěvníkům vyhrával k dobré náladě a nakonec i ke zpěvu pan Doležal. Za květinovou výzdobu z květů jirín překrásných barev z vlastní zahrádky můžeme poděkovat paní Libuši Stráníkové. O výtvarnou výzdobu v prostorách výstavy se postaraly děti ze semínské základní školy.

Pořadatelé věří, že tato nová tradice v Semíně zakoření a v dalších letech ponese ještě větší úrodu semínských jablíček, než tomu bylo letos. Velké díky pořadatelům za další zpestření kulturního života v obci. ms

Zamyšlení předvolební

Za týden začnou volby, které se nás dotýkají možná více než si myslíme. Nejsou tak mediálně vyhocené jako volby parlamentní, ani nejsou tak osobně vyhocené jako volby obecní. A přesto jsou důležité.

Bude se rozhodovat o penězích, tak jako v každých volbách. Bude se rozhodovat o těch, kteří ony peníze budou rozdělovat. To přeci je důležité, kolik z hromady či hromádky penězů určených na rozvoj našeho kraje zůstane v našem okolí, zlepší naše podmínky, pomůže našim podnikatelům - a nebo i obcím - vytvořit nová pracovní místa. Nebo ne?

Jenže jak poznat ty pravé a zodpovědné, pokud tedy již někoho neznáte přímo a osobně?

Slovo politika se stalo téměř neslušným slovem, z každého rohu, z každého klubka diskutujících se ozývá, co že to může být za lidi, když se odhodlají zanechat svých více či méně zaběhlých zaměstnání a vydají se hledat poklady v zlatonosných politických vodách. Podle těch řečí by se mohlo zdát, že politici jsou jakási zvláště odporná kasta lidí, něco na způsob „nedotknutelných“ v indickém kastovním systému, že jsou ke svému odpornému způsobu života zvláště předurčení a nic jiného, než se přizívat na slušných a přízpusobivých občanech jim ani nezbyvá.

Ale tak tomu přeci není. Všichni politici byli jednou právě těmi slušnými a více či méně přízpusobivými lidmi jako drtivá většina ostatních. Pouze v jednu chvíli svého života učinili rozhodnutí, a díky tomu rozhodnutí, jejich schopnostem přesvědčit svoje okolí a notné dávatce štěstí se dostali k možnosti rozhodovat za ostatní. Tomu se říká „mít Moc“. A Moc je moc ošidná záležitost. Čtenáři Tolkienových knih by o tom mohli vyprávět. Moc dovede být krutá hlavně k tomu, kdo ji vlastní. A nebo si alespoň myslí, že ji vlastní.

Nedělejme si iluze, že na nejnižších stupních, na obcích, jsou ještě politici slušní a lidští, ale ti výš, ti na krajích a v Praze, to jsou ti zlí, co nám ubližují. To je omyl. Jsou jsou to pořád titíž slušní a více či méně přízpusobiví lidé jako ti, na které si můžete sáhnout při veřejném zasedání. Jenom rozrozdoují o větších částkách a mají větší moc zasahovat do našich životů. Ale praktiky se téměř neliší.

Pojďme je zvolit, ale potom je kontrolujme, ptejme se jich, otravujme je svými požadavky a připomínkami. Nenechme je upadnout do moci Moci, která, bez naší pomoci, z nich za krátký čas nadělá ty odporné, slizké a tak lepkavě přízpusobivé Glumy z Pána prstenů. Toto nebezpečí číhá na všech úrovních volených míst, od Semína až po Brusel a ještě dál. Zajímejte se o nás, nenechávejte nás v tom samotné. I vám se potom uleví.

Miroslav Smolík

zastupitel obce Semín

